

A Debreceni Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Debrecenben, 2019. október 29. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A közokirat-hamisítás bűntette miatt I.rendű vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2019. április 11. napján kihirdetett 3.Bf.743/2018/8. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy II. r. vádlott terhére megállapított 17 (tizenhét) rendbeli felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás bűntette helyesen a Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontja szerint minősül.

A harmadfokú eljárásban 15.340 (tizenötezer-háromszáznegyven) forint, II.rendű vádlott neve II. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

Indokolás

Az *első fokon eljáró* Kisvárdai Járásbíróság a 2018. szeptember 18. napján kihirdetett 1.B.519/2015/73. számú ítéletével a másodfellebbezéssel érintett I. r. vádlottat 24 rendbeli bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás bűntette [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) 342. § (1) bekezdés b) pont] miatt 2 év, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztésre;

II. r. vádlottat 22 rendbeli bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás bűntette [Btk. 342. § (1) bekezdés b) pont] miatt szintén 2 év, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte.

Ellenben I. r. vádlottat a 18 rendbeli társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás bűntette [Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont], ... II. r. vádlottat pedig 17 rendbeli társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás bűntette [Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú ítélet ellen I. r. és II. r. vádlottak terhére az ügyész jelentett be fellebbezést a részbeni felmentés és a cselekményük részbeni téves minősítése miatt, a büntetések súlyosítása és végrehajtható szabadságvesztés kiszabása érdekében.

A *másodfokon eljáró* Nyíregyházi Törvényszék a 2019. április 11. napján meghozott 3.Bf.743/2018/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. I. r. vádlott terhére megállapított 24 rendbeli, a Btk. 342. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott közokirat-

hamisítás büntettét felbujtóként elkövetett bűncselekménynek minősítette. I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki további 18 rendbeli, a Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontja szerint minősülő, felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében.

II. r. vádlott terhére megállapított 22 rendbeli közokirat-hamisítás büntettét [Btk. 342. § (1) bekezdés b) pont] 20 rendbeli felbujtóként elkövetett bűncselekménynek minősítette a Btk. 342. § (1) bekezdés b) pontja szerint. Bűnösnek mondta ki továbbá e vádlottat további 17 rendbeli felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében [Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont].

I. r. és II. r. vádlottakkal szemben kiszabott börtönbüntetés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezéseket a másodfokú bíróság mellőzte és e vádlottakat 2 év közügyektől eltiltásra is ítélte.

A másodfokú ítélet ellen kihirdetését követően I. r. és II. r. vádlottak védői jelentettek be fellebbezést „teljes körű” felmentés és a büntetés enyhítése érdekében.

II. r. vádlott védője másodfellebbezése írásbeli indoklásában előadta, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen mentette fel e vádlottat a 17 rendbeli intellektuális közokirat-hamisítás büntettének vádja alól. Ezért e bűncselekményekben téves az elítélés, a törvénynek megfelelően felmentésnek van helye. A harmadfokú eljárásban indítványozott felmentésre is tekintettel a másodfokú bíróság által kiszabott büntetés eltúlzottan súlyos, lényeges enyhítése, a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése indokolt. A védő a másodfokú nyilvános ülésen bejelentett perorvoslattól részben eltérve így az elsőfokú ítélettel megegyezően részbeni felmentésre és a büntetés enyhítésére tett indítványt.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.243/2019/1-II. számú átiratában a védői fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Részletes észrevétele szerint az elsőfokú és a másodfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le és döntően megalapozott az a tényállás, melyre a másodfokú bíróság döntését alapította. A tényállás csak részben tekinthető hiányosnak, mert nem rögzíti, hogy pontosan mely személyek esetében történt meg valóban a honosítás, mely tény kihatással van az egyébként a másodfokú bíróság által törvényesen megállapított intellektuális közokirat-hamisítás befejezettségére. Indokolt ezért álláspontja szerint a tényállás kiegészítése az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő nyomozási iratok alapján azzal is, hogy konkrétan mely személyek kérelmét fogadta el a bevándorlási hivatal, illetve mely személyeket értesítették az állampolgársági esküről. A másodfokú bíróság törvényesen mondta ki bűnösnek a másodfellebbezéssel érintett vádlottakat a Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontja szerint minősülő közokirat-hamisítás büntettében. E cselekmények rendbeliségének megállapítása azonban téves, mert az intellektuális közokirat-hamisítások számát a materiális közokirat-hamisítások száma meghatározza, így I. r. vádlottnál az eltérő döntéssel érintett bűncselekmények száma 24, míg II. r. vádlott esetében 22 melyből 4-4 rendbeli cselekmény befejezett (ahol a honosítási kérelem eredményes volt), míg a többi cselekmény kísérlet. A másodfokú bíróság által kiszabott büntetés törvényes, tetтарыныы. A kifejtetteknek megfelelően a másodfokú ítélet részbeni megváltoztatására, a minősítést érintő rendelkezések pontosítására, egyéb részekben a másodfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az ítéletábla az ügyészség fellebbezését a Be. 599. § rendelkezései alapján, a Be. 617. §-ára figyelemmel nyilvános ülésen bírálta el.

A nyilvános ülésen az ügyész az átíratában foglaltakat fenntartva az ügyészi fellebbezés iránya szerint a másodfokú ítélet megváltoztatására tett indítványt.

I. r. vádlott védője a felmentést célzó fellebbezését fenntartotta, melyben kifogásolta az eljáró bíróságok által megállapított tényállást. Érvei szerint a vádlott ellen kizárólag ...VI. r. vádlott vallomása áll rendelkezésre terhelő bizonyítékként. Az ártatlanság elvére is figyelemmel, e személy vallomása alapján nem bizonyítható a tényállás. Az eljárás során „klón személyeknek” nevezettek vallomása nem utalt I. r. vádlott részvételére, hanem elsősorban II. r. vádlott cselekményére jelentettek terhelő bizonyított. Ezen okok folytán az I. r. vádlott felmentésére tett indítványt.

II. r. vádlott védője az elsősorban felmentésre, másodlagosan az enyhítésre irányuló fellebbezését a nyilvános ülésen szintén fenntartotta.

A védők jogorvoslata nem alapos.

Az ítéletábra elsődlegesen megállapította, hogy a védelmi másodfellebbezés joghatályos.

A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 615. § (1) bekezdése szerint ugyanis a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bírósággal ellentétes döntése esetén.

A Be. 615. § (2) bekezdés b) pontja értelmében ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság az első fokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben az eljárást megszüntette.

A Be. 615. § (3) bekezdése pedig kimondja, hogy a fellebbezés sérelmezheti

- a) az ellentétes döntést,
- b) illetve kizárólag a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését vagy részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett.

A törvényi előfeltételek teljesültek, az ellentétes döntést sérelmező védői fellebbezések joghatályosan megnyitották a harmadfokú eljárást. E körben megjegyzendő, hogy a védők fellebbezése csak abban a részben volt joghatályos, mely az ellentétes döntést - azaz az elsőfokú ítélettől eltérő részbeni elítélést és azzal összefüggésben a büntetést - támadta. A másodfokú nyilvános ülés jegyzőkönyvében „teljes körű” felmentésre történt utalás, a védelem azonban a bűnösség kérdésében egyező, azaz jelen esetben első-és másodfokon egyaránt marasztaló rendelkezéseket nem sérelmezheti.

A harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1), (2) bekezdése szerinti terjedelemben bírálta felül a megtámadott másodfokú ítéletet, valamint az azt megelőző első-és másodfokú eljárást. A felülbírálat a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) pontja értelmében ennek megfelelően I. r. és II. r. vádlottakkal kapcsolatos ellentétes döntésre, az ellentétes döntéssel összefüggő ítéleti rendelkezésekre, valamint a (2) bekezdés szerint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezésekre terjedt ki.

A felülbírálat első perjogi lépcsője az eljárási szabályok megtartásának vizsgálata. A felülbírálat során az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú és a másodfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Nem került sor olyan abszolút, a Be. 607. § (1) bekezdésében, illetve a 608. § (1) bekezdés a-f) pontjaiban írt eljárási szabálysértésre, mely a másodfokú ítélet

érdemi felülbírálatát kizárná és a súlyosítási tilalom szabályai sem sérültek. Ilyenre egyébként a felek sem hivatkoztak.

A felülbírálat ezt követő szempontja, hogy a másodfokú ítélet - felülbírálattal érintett, azaz a másodfellebbezéssel érintett vádlottak elítélésével kapcsolatos - tényállása megalapozott-e. A Be. 619. § (1) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a határozatát akkor alapíthatja a másodfokú bíróság ítéletét képező tényállásra, ha az további bizonyítás felvétele nélkül is megalapozott, vagy az iratok tartalma alapján azzá tehető, s ekként a helyes tényállás megállapítható, avagy a helytelen ténybeli következtetés kiküszöbölhető. A harmadfokú bíróság azt vizsgálja, hogy a másodfokú bíróság által - akár javítás nélkül is, vagy módosítással - irányadónak tartott tényállás megalapozott-e (Kúria Bhar.1.201/2018/8. [32]-[34]).

Az ítéletábra megállapította, hogy a másodfokú bíróság döntésén alapuló tényállás megalapozott. A másodfokon kiegészített és helyesbített tényállás ugyanis tartalmazza a vád keretei között mindazon lényeges tényeket, melyek jelentőséggel bírnak a büntetőjogi főkérdések, különösen a bűnösség és a cselekmények minősítése, stádiumának meghatározása és rendbelisége szempontjából. Nem osztotta ezért a harmadfokú bíróság a fellebbezési ügyészi álláspontot, miszerint a másodfokú bíróság által elfogadott tényállás hiányos. Kétségtelen, hogy a nyomozási irat I. kötet 95. lapszám alatt csatolt állampolgársági eskürről szóló tájékoztatás szerint 9 főnek küldtek értesítést 2014. november 6. napjára, ami azt tanúsítja, hogy honosítási kérelmük eredményes volt. E személyek közül az 1. tényállásban ..., a 2. tényállásban, a 4. tényállásban érintett. Az eskün ... jelent meg csak, több más személy honosítási kérelme volt még alapos, akik nem jelentek meg az állampolgársági eskün. A honosítás ténye azonban nem határozza meg a jogkérdéseket, ezért nincs valós perjogi indok az egyébként is szerteágazó és a másodfokú eljárásban széleskörűen kiegészített tényállás harmadfokú kiegészítésére, figyelemmel arra is, hogy a harmadfokú bíróság jogbíróság és csak annyiban van helye ténybeli kisreformációnak, amennyiben kihatással van cselekmények minősítésére. A másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a honosítási kérelmek hatósági záradékolásával az intellektuális közokirat-hamisítás befejezetté vált - e kérdésben az ítéletábra határozata jogi indokolást tartalmazó részében foglalt részletesen állást -, ezért a tényállás kiegészítésére az ügyészség egyébként alapvetően iratszerű észrevétele ellenére nem látott alapot.

Nem voltak megalapozottak a tényállást támadó védelmi perorvoslatok sem. E körben kiemeli az ítéletábra, hogy kizárólag az ellentétes döntés és az azzal összefüggő rendelkezések felülbírálatára volt eljárásjogi lehetőség. A bűnösség kapcsán az ellentétes és az egyező döntést megalapozó tények azonban valóban szorosan összefüggtek. Kiemelendő ezért, hogy a mérlegelés hibátlan volt. I. r. vádlott védője a harmadfokú nyilvános ülésen az eljáró bíróságok okszerű bizonyíték-értékelésén keresztül támadta a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan a harmadfokú eljárásban eredményre nem vezethetett. A harmadfokú eljárásban egyébként eltérő tényállás megállapítására még a vádlott javára sincs törvényi lehetőség, ha a tényállás megalapozatlan, és eltérő tényállást kell megállapítani, úgy a Be. 625. § (4) bekezdése értelmében a másodfokú, szükséges esetén pedig az elsőfokú és a másodfokú bíróság ítéletét hatályon kívül kell helyezni. Jelen esetben azonban ilyen perjogi helyzet nem áll fenn, mert a tényállás megalapozott. I. r. vádlott védőjének ténybeli kifogásaira megjegyzendő még, hogy a tényállás szerint II. r. vádlott került kapcsolatba a honosítási eljárásban megtévesztéssel, jogellenesen résztvevő ukrán állampolgárokkal. Ez az oka, hogy e személyek elsősorban II. r. vádlottra tettek terhelő vallomást. VI. r. vádlott vallomását az eljáró bíróságok törvényesen értékelték, a harmadfokú bíróság mint elsőfokú jogbíróság e bizonyíték-értékelést nem mérlegelheti át.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet felmentő rendelkezéseit megváltoztatva törvényesen mondta ki I. r. és II. r. vádlottakat a materiális közokirat-hamisítás mellett a Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontja szerint minősülő intellektuális közokirat-hamisítás büntetében. E bűncselekményt az követi el, aki közreműködik abban, hogy jog vagy kötelezettség létezésére, megváltoztatására, vagy megszűnésére vonatkozóan valótlan adatot, tény vagy nyilatkozatot foglaljanak közokiratba.

A másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Btk. 342. § (1) bekezdés b) pontjában - a hamisított útlevelek felhasználásával megvalósított - közokirat-hamisítással valódi bűnhalmazatot alkot, hogy a hatósági záradékolás által közokirattá minősülő honosítási kérelmekbe valótlan adatokat foglaltak, mely külön többrendbeli, intellektuális közokirat-hamisításnak minősül a Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontja szerint.

Jogi indokait a harmadfokú bíróság nagyrészt osztotta, mint ahogy azt is, hogy az 1/2004. Büntető jogegységi határozatra miért nem alapítható a jogkérdés eldöntése, mely határozat alaki halmazat jogkérdéseire ad iránymutatást. Jelen esetben azonban helyes a másodfokú jogi álláspont, miszerint valódi anyag bűnhalmazat valósult meg. A két cselekményrész elvált, külön jogi hatásokkal járt, s a jogtárgy két irányból is sérelmet szenvedett. Következésképpen a másodfokú bíróság a téves felmentő rendelkezéseket törvényesen változtatta meg és állapította meg a bűnösséget az intellektuális közokirat-hamisítás büntetében, mely döntést a 2/2004. Büntető jogegységi határozat 2. pontjában írtak is megerősítenek, alátámasztva a valódi anyagi bűnhalmazatot.

Az ügyészi állásponttól eltérően az intellektuális közokirat-hamisítások mind befejezetté váltak, ugyanis a honosítási kérelem tanúsító záradéka által valótlan adat került a közokiratokba. A közokirat igazoló, tanúsító jellegű. A honosítási kérelem önmagában még valóban nem közokirat, de a hatóság által rávezetett záradékkal már azzá vált. E körben osztotta a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság érveit, ekként valamennyi intellektuális közokirat-hamisítás tekintetében törvényes a befejezettség megállapítása. A harmadfokú bíróság is utal a Debreceni Ítéletábra Hkf.II.722/2018/2. számú végzésének 4. oldalán írtakra. A honosítási kérelmek hatóság által alakszerűen kiállított (hivatali pecséttel és hatósági aláírással ellátott) ún. tanúsító záradéka folytán - mely igazolja, hogy a kérelmező nagykorú, cselekvőképes és a magyar nyelvet érti, beszéli - az okirat közokirattá vált. A másodfokú bíróság jogi álláspontja a kifejtetteknek megfelelően e részben kifogástalan.

Törvényes az elkövetői alakzatok felbujtói megállapítása is. I. r. és II. r. vádlottak nem fejtettek ki törvényi tényállás keretei közé illeszkedő magatartást, de szándékkiváltó hatásukra került sor a bűncselekmények elkövetésére azon vádlott-társak részéről, akik a meghamisított útlevelekkel a honosítási kérelmek benyújtásakor tettesi cselekményt végrehajtva közreműködtek abban, hogy valótlan adatokat foglaljanak közokiratba.

A harmadfokú felülbírálatnak a törvényi rendelkezésből kitűnően fő szabályként nem kell kiterjednie a fellebbezéssel nem támadott, nem támadható rendelkezések, így a bűnösség kérdésében egyező első-és másodfokú rendelkezésekre a bűnösséggel és a cselekmények minősítésével összefüggésben. Jelen ügyben speciális a perjogi helyzet, mert a fellebbezéssel nem támadható cselekmények rendbelisége, miként a fellebbviteli főügyészség helyesen hivatkozott rá, kihat az ellentétes döntéssel érintett bűncselekmények minősítésére, rendbeliségére is.

Az egyező rendelkezések kapcsán a bűnösség a későbbiekben utaltak szerint a fellebbezések alaptalansága miatt azonban nem voltak érdemben vizsgálhatók, de a korlátozott felülbírálat mellett is megállapítható, hogy a másodfokú bíróság az intellektuális közokirat-hamisítás [Btk. 342. § (1)

bekezdés c) pont] számát mindkét vádlottnál helytelenül állapította meg. A materiális közokirat-hamisítások száma ugyanis meghatározza az intellektuális közokirat-hamisítás rendbeliségét is. A felül nem bírálható, egyébként törvényes rendelkezések szerint I. r. és II. r. vádlottak terhére az elsőfokú bíróság 24, illetve 22 rendbeli materiális közokirat-hamisítást állapított meg. A másodfokú bíróság e döntéstől annyiban tért el, hogy egyrészt az elkövetői alakzatot felbujtásra változtatta meg, másfelől II. rendűnél 20 rendbelinek minősítette a Btk. 342. § (1) bekezdés b) pontja szerinti bűncselekményt. A II. r. vádlott esetében a rendbeliség megváltoztatására érdemi és elfogadható indokolást nem adott. A harmadfokú bíróság megjegyzi azonban, hogy e vádlott cselekménye helyesen 22 rendbeli materiális közokirat-hamisítás megállapítására lenne alkalmas. A téves rendelkezés megváltoztatását azonban a korlátozott felülbírálat szabályai kizárták, figyelemmel az eltérő döntéshez kapcsolódó fellebbezés alaptalanságára.

Az intellektuális közokirat-hamisítás I. r. vádlottnál helyesen valóban 24, II. r. vádlottnál pedig 22 rendbeli cselekménynek minősül. E részben ellentétes volt a döntés, így felülbírálatra került sor, azonban a vádlottak terhére megállapított 18, illetve 17 rendbeli cselekmények számának vádlottak terhére való megváltoztatását a súlyosítási tilalom szabályai zárták ki.

A súlyosítási tilalom a vádlottnak nyújtott kedvezmény elvéből (*favor defensionis*) eredően a fegyveregyenlőség elvének egyik legfontosabb biztosítója, a kontinentális jogrendszerben a jogállami büntetőeljárás egyik garanciális jogintézménye, mely elsősorban a védelem szabad fellebbezési jogát óvja. A Be. 595. § (1) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét megállapítani, a vádlott büntetését, illetve a büntetés helyett alkalmazott intézkedést súlyosítani csak akkor lehet, ha terhére fellebbezést jelentettek be. A (2) bekezdés értelmében a vádlott terhére bejelentett fellebbezésnek kell tekinteni, ami a bűnösségének megállapítására, bűncselekményének súlyosabb minősítésére, a büntetésének súlyosítására, illetve a vele szemben büntetés helyett alkalmazott intézkedésnél súlyosabbnak a megállapítására, vagy az ilyen intézkedés helyett büntetés megállapítására irányul.

Nem közvetlenül a súlyosítási tilalom szabálya, de azzal összefügg a Be. 10. § (3) bekezdésének előírása, hogy hátrányosabb döntésnek, büntetésnek, intézkedésnek, vagy erre irányuló indítványnak kell tekinteni azt a döntést, büntetést, intézkedést vagy indítványt, amely további kötelezettséget állapít meg, jogot korlátoz, illetve ezekre irányul.

Elsőként leszögezendő, hogy az ügyész a másodfokú bíróság ítélete ellen az érintett vádlottak terhére *nem* jelentett be fellebbezést, sőt egyáltalán nem élt jogorvoslattal. A harmadfokú eljárásban is érvényesül a súlyosítási tilalom terhes ügyészi fellebbezés hiányában. Jelen ügyben ez a perjogi helyzet.

A vád és a másodfokú bíróság is tévesen határozta meg a rendbeliséget, elsőként a harmadfokú eljárásban a főügyészi észrevételben jelent meg az intellektuális közokirat-hamisítás törvénynek megfelelő száma. A harmadfokú bíróságnak mélyrehatóan és alaposan vizsgálnia kellett, hogy eltérő minősítéssel bővíthető-e a bűnösség köre, vagy sem.

A válasz nemleges. Döntő anyagi jogi kérdés, hogy valódi bűnhalmazatról van szó, az egyes bűncselekményekre időben és térben részben elkülönülten, részben más tettesek, társtettesek közreműködésével került sor a felbujtói magatartás kifejtését követően. Annak nincs akadálya, hogy a másodfokú bíróság a vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában egy adott bűncselekményt súlyosabban minősítsen, mint ahogy annak sem, hogy alaki halmazatnál többrendbeli bűncselekményt állapítson meg, mert ilyen esetben a bűnösség kérdésében nincs eltérő döntés, a

bűnösség köre nem bővül. Jelen esetben azonban egyértelmű, hogy I. r. vádlottnál további 6 rendbeli, II. r. vádlottnál pedig további 5 rendbeli bűncselekményben való külön bűnösségmegállapítást jelentene a törvénynek megfelelő minősítés kimondása a Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontja szerint. Ez pedig ügyészi másodfellebbezés hiányában már a súlyosítási tilalom szabályaiba ütközne, mert nem egyszerű átminősítésről van szó, hanem újabb, anyagi halmazatot alkotó bűncselekményekben a bűnösség megállapításáról, mely egyértelműen a vádlottakra nézve hátrányosabb ítéletnek számítana, függetlenül a másodfokú bíróság által alkalmazott törvényes büntetés helybenhagyásától.

A védelmi másodfellebbezéseket az ellentétes döntéssel összefüggésben a harmadfokú bíróság sem a felmentésre, sem a büntetés enyhítésére irányulóan nem találta alaposnak, ezért a Be. 618. § (3) bekezdésében írt kiterjesztett felülbírálatra, azaz a fellebbezéssel nem érintett ítéletrészeknek a Be. 590. § (5) bekezdés a-c) pontjaiban írt revíziójára nem kerülhetett sor. A korlátozott felülbírálat és a súlyosítási tilalom a részletezettek szerint nem tette lehetővé az anyagi jognak mindenben megfelelő döntést, mindez azonban az ügy érdemét nem érintette és nem volt kihatással a joghátrány megválasztására sem.

A büntetéskiszabást mint az ellentétes döntéssel összefüggő ítéleti rendelkezést, illetve ítéletrészt viszont vizsgálni kellett. E körben a harmadfokú bíróság megállapította, hogy a másodfokú bíróság az alanyi és tárgyi bűnösségi körülmények helyes feltárása mellett mindkét másodfellebbezéssel érintett vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, tett arányos, a büntetéskiszabási elveknek megfelelő, az egyéniesítés szempontjait is kifejező büntetést szabott ki. Indokolt volt az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés súlyosítása és a tartam változatlanul hagyása mellett a feltételes elítélés (a büntetés próbaidőre történő felfüggesztése) mellőzése, továbbá a törvénynek megfelel a közügyektől eltiltás alkalmazása is I. r. és II. r. vádlottak viszonylag nagyobb számú bűncselekményt szervezeten, bünszövetségben valósították meg. A cselekmények tárgyi súlya magasnak ítéltető. A közbizalom két oldalról is sérelmet szenvedett és a jogosulatlan honosítások további káros joghatások előidézésére alkalmasok a közbizalom s a közokiratok hitelességének sérelmén túl. Az ügyben nem kerültek rögzítésre olyan alanyi körülmények, melyek a büntetés enyhítését, illetve a büntetés próbaidőre felfüggesztését indokolnák, ezért a védelmi fellebbezések az enyhítésre irányulóan sem voltak alaposak.

Megfelelnek a törvénynek az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező másodfokú ítéleti rendelkezések is.

A kifejtettek alapján a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét II. r. vádlott felmentéssel érintett bűncselekményei törvényhelyének pontosításával a fellebbezések aplatansága és a súlyosítási tilalom korlátai miatt a Be. 623. § alapján a másodfellebbezéssel érintett vádlottakra nézve helybenhagyta.

A harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 617. § alapján alkalmazandó 613. § (1) bekezdése szerint állapította meg.

Debrecen, 2019. október 29.

Dr. Elek Margit sk. a tanács elnöke, Dr. Háger Tamás sk. előadó bíró
Dr. Gömöri Olivér sk. bíró

Záradék:

A Nyíregyházi Törvényszék 3.Bf.743/2018/8. számú ítélete a harmadfokú végzéssel I. r. és II. r. vádlottak tekintetében jogerőssé vált.

Debrecen, 2019. október 29.

. Elek Margit sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

Kiadó.